

Deca su ukras sveta - Ivana Šajić je rođena 1985. godine. Osnovnu školu je završila u Starčevu a srednju Hemijsku školu u Pančevu. Zacrtaвши svoj cilj u životu, upisuje Višu školu za obrazovanje vaspitača u Beogradu koju je uspešno savladala a ove godine završava Učiteljski fakultet. Kaže da je sebe pronašla u radu sa decom. Pored toga što je još uvek student paralelno radi u jednom od privatnih dečijih vrtića u Beogradu. U društvu prijateljice čest je gost na dečijim rođendanima u svojstvu animatora. Iako maskirana u crtane junake ljudi je često prepoznaju na ulici po glasu, što je njoj jako simpatično. Iako je imala šansu da se zaposli kao hemijski tehnolog u firmi za preradu mleka, odlučila se za dalje školovanje do ispunjenja sopstvene želje da profesionalno radi posao koji voli.

Zašto ste izabrali da rad sa decom bude vaše profesionalno opredeljenje?

- Mislim da postoji veliki problem kod mladih ljudi da sa 14 godina, posle završenog osnovnog obrazovanja, odaberu zanimanje koje će ih pratiti kroz ceo život. To se desilo i sa mnom, ni danas ne mogu sebi da odgovorim zašto sam odabrala hemijsku školu... Ali, na trećoj godini obrazovanja shvatila sam da volim decu na neki drugačiji način i da bi volela da u budućnosti upravo rad sa decom bude moj profesionalni posao. Iako sam imala priliku da se zaposlim u jednoj beogradskoj firmi za preradu mleka kao hemijski tehnolog ja sam odlučila da istrajem u svojim namerama i ne kajem se zbog toga, naprotiv.

Još uvek ste student ali ipak ste zaposleni u privatnom vrtiću?

- Ove godine završavam studije i to bi bio kraj što se školovanja tiče. Skoro tri godine sam zaposlena u jednom beogradskom privatnom vrtiću i presrećna sam zbog toga. Kroz ceo proces obrazovanja imala sam priliku da sve naučeno primenjujem kroz praksu. Sam taj trenutak prvog dana kada sam ušla u vrtić shvatila sam da je to posao koji stvarno želim da radim. Zanimljivo je i to da je postojao jedan jedini oglas za posao, ko zna koliko ljudi je bilo prijavljeno, ali vlasnica vrtića je izabrala mene za to radno mesto iako još uvek nisam imala radno iskustvo.

Da li postoji i kakva je razlika između privatnog i državnog vrtića?

- U principu ne bi trebalo da bude razlike ali one postoje. U državnim vrtićima ima jako puno dece bar kada su gradske sredine u pitanju i vaspitač jednostavno ne može da se dovoljno vremena posveti svakom detetu. Preterana je gužva a deca su živahna i nestašna. Vaspitači su non-stop pod pritiskom da se neko dete ne povredi i slično. Stalno su prisutni propratni problemi; te nema dovoljno smeštaja za spavanje, fali ovo, fali ono. U privatnim vrtićima vaspitaču se dodeli grupa dece koja je daleko manja nego u državnim i samim tim je rad daleko lakši. Ne u smislu lakši, kako bi što manje radili, nego - vaspitač dovoljno pažnje može da posveti svakom detetu ponaosob. Lakše se kontroliše manja grupa dece, pažnja im je usmerenija na rad. Znamo kakva nam je finansijska situacija i u skladu sa njom roditelji se opredeljuju za vrtić, privatni ili državni. Postoje roditelji koji duguju po nekoliko mesečnih uplata ali jednostavno se trude da njihovo dete bude baš u tom vrtiću.

Često ste angažovani kao animator na dečijim rođendanskim proslavama?

- U većini beogradskih vrtića postoji rođendaonica i uglavnom su vaspitači angažovani kao animatori. Posao koji se voli brzo se nauči. Gledala sam kako to rade profesionalni animatori i uz malo ulaganja u kostime i rekvizite ubrzo sam savladala i taj deo posla. Uz pomoć prijateljice iz Starčeva koja je takođe završila školu u branši odlučile smo da zajedno honorarno radimo poslove animatora na dečijim rođendanima. Poprilično smo angažovane u široj okolini i što nama inponuje uz preporuku zadovoljnih mušterija. Dešava mi se da me ljudi prepoznaju u prodavnici i na javnim mestima po glasu, pitaju - Da nisi ti možda onaj gusar iz igraonice?

Meni je to jako zanimljivo, valjda imam specifičnu boju glasa pa je ljudi lako pamte. Obe uživamo u tom poslu i imamo nekoliko kostima u koje se non stop presvlačimo a takve stvari deci zadržavaju pažnju.

Deca su poznata po simpatičnim ispadima. Da li su vam se dešavale takve situacije?

- Takve stvari mi se dešavaju svakodnevno. Deca su pravi mali ljudi, potpuno su iskrena i uvek kažu ono što stvarno misle. Dosta stvari čuju od roditelja pa ih onda oponašaju u vrtiću. Meni se desilo da su mi rekli da je moj auto zreo za reciklažu iako nisu baš sigurni šta to znači. Kasnije, kad sam kupila nov auto i to su primetili. To su samo sitnice koje primete pre ulaska u vrtić a unutra se dešava čarolija. Primete šta sam obukla, koje minđuše nosim, kakvi su mi nokti, oni sve to komentarišu. Imala sam neprijatnu ali simpatičnu situaciju kada se u vrtić upisao mali crnac, deca su predložila da ga okupamo, mislili su da je prljav. Kada sam im objasnila o čemu se radi nije bilo nikakvih problema da ga prihvate.

Da li imate neke planove za budućnost?

- Težim ka tome da jednog dana imam svoj privatni vrtić. Trenutno u Starčevu ne vidim adekvatan prostor da ispunim svoj san što ne mora da znači da ga neće biti. Za svaku pohvalu je projekat izgradnje dečijeg vrtića u našem mestu, potreban nam je jedan savremeni objekat za potrebe vrtića i to je pun pogodak. Pustiću da stvari idu svojim tokom i ostaću maksimalno profesionalna u poslu koji radim.